

NASŠ DOM

„Vrli Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastoj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Slava Leonu XIII.

1878 * 3. marcija * 1903.

Dne 20. februarja je preteklo 25 let, odkar je bil naš slavno vladujoči papež Leon XIII. izvoljen papežem rimskokatoliške cerkve, dne 3. marcija pa bo minulo 25 let, odkar je bil slovesno papežem kronan. Ves katoliški svet se veseli tega izvanrednega dogodka! Ko je bil Leon XIII. zasedel prestol sv. Petra, že takrat je imel 68 let. Mnogi so mislili, da vladanje novega papeža ne bo dolgo. In vendar še je živ, preživel je vse kardinale, ki so ga volili papežem, le samo jeden še je pri življenju.

Katoliški vladarji, katoliški narodi in katoliška mesta kar tekmujejo, da bi na vreden način izrazili sv. Očetu svoje častitke, ker je doživel na Petrovem prestolu 25 letnico. Verniki mu poklanjajo svoje vroče molitve, škofje ga slavijo v posebnih pastirskih listih, vladarji mu pošiljajo krasna darila. Vse se raduje in veseli, da je Bog dal sv. Očetu doživeti tako lepo slavlje.

Mi Slovenci se tudi v duhu bližamo te dni prestolu sv. Očeta ter mu prinašamo svoje srčne čestitke. Klanjamo se mu kot vidnemu namestniku Jezusa Kristusa, kot skali, na katero je sezidal Gospod svojo cerkev. Klanjamo se mu kot pogumnemu, neupogljivemu krmilarju čolniča svete katoliške cerkve. Kakor je vedno z modrostjo branil nauke naše cerkve proti vsem njenim sovražnikom, tako jih tudi mi z božjo milostjo hočemo braniti in varovati v svojih srcih. Klanjamo se mu kot ljubitelju slovanskih narodov. Sedanji sv. Oče je s posebno ljubeznijo zrl na nas Slovane, o njih je izrekel one slovite besede: „Po božjem sklepu se kaže, da je slovanski narod prihranjen za posebne namene“. Klanjamo se mu kot posebnemu varuhu onih stanov, ki si z žalji svojih rok služijo vsakdanji kruh. Z mogočno besedo je ravno sedanji papež Leon XIII. branil pravice nižjih stanov proti višjim in bogatejšim stanovom. Vzbudil je zanimanje za žalostne razmere delavskih stanov ter povzročil, da so začeli vsepovsodi vstajati možje, ki so svoj um in svoje delovanje posvetili za boljšo bodočnost trpečih stanov.

Slovenska mladina, katere glasilo ima čast biti naš list, se pridružuje te dni slaviteljem sv. papeža s celim srcem. Obeta mu v teh slovesnih trenutkih, da hoče po njegovem vzgledu vedno delovati za najvišje vzore človeštva, za resnico in pravico. Resnico nahaja v naukih svete katoliške cerkve, kateri hoče ostati nepremakljivo zvesta, pravico pa bo našla, ako bo človeško družbo prešnil pravi krščanski duh. Nas Slovence teptajo drugi narodi, ker se ne ravnaajo po naukih Kristusovih, po katerih smo si vsi narodi enaki, kjer ni več in manj vrednih narodov. Slabo se godi našim slovenskim stanovom, ker še ni prešnil vse človeške družbe duh, da smo si bratje, da se moramo ljubiti in podpirati med seboj, ne pa odirati in izkoriščevati. Slovenska mladina hoče vedno koprneti za vzori resnice in pravice ter jih tudi v svojem in svojih bližnjikov življenju uresničevati!

Slava velikemu papežu Leonu XIII!

Kaj bo z vojsko?

Avstrija in Rusija sta predložili Turčiji načrt preosnov, ki se naj izvedejo v Makedoniji, da bo nastal zopet mir in red. Toda nobenega upanja ni, da bi Turčija res storila kaj v Makedoniji, ampak ostalo bo vse pri starem. Makedonci bodo vse poskusili, da se iznebijo turškega jarma.

Največ se zanimajo za razmere v Makedoniji na Bolgarskem. Nobeno čudo, kajti ogromno število nezadovoljnih Makedoncev so bolgarskega rodu. V Bolgariji so se osnovali posebni makedonski odbori, ki pripravljajo in vodijo makedonsko ustajo. Sedaj pa se poroča, da je morala bolgarska vlada na zahtevanje Avstrije in Rusije razpustiti vse makedonske odbore, nahajajoče se v Bolgariji. Ob enem pa je tudi dala zapreti glavne buditelje makedonskega gibanja na bolgarskih tleh. Ljudstvo je zaradi takega postopanja vlade jako razburjeno, čeravno se ni bati, da bi se dotičnim vodjem slabo godilo v zaporih. V «sobranju» so vprašali ministrskega predsednika Daneva zaradi razpustitve makedonskih odborov. Danev je odgovoril, da je storila vlada to zaradi tega, ker so ji očitale druge države, da podpira revolucionarno gibanje. Nam se zdi, da je vse to komedija in protiturško gibanje v Bolgariji imelo bode odslej ravno tako proste roke, kakor doslej. Danev si je pač mislil, da nekoliko peska v oči onim, ki to žele, pač nič ne škodi.

Ustaši v Makedoniji sami se tudi pridno pripravljajo. Vsa dežela je razdeljena v 300 družin in vsaka družina ima za zdaj 8 mož. Po dnevu so skriti, a po noči delujejo. Tako je življenje slovanskih hajdukov, osvoboditeljev in maščevalcev krščanskih trpinov. Za prve dni marca je vse pripravljeno, da se zbere 24 čet, vsaka od 200 do 400 mož. Meseca marca se oboroži potem še drugih 40 do 50 čet in tako bo samih makedonskih ustašev do 50 tisoč mož pod orožjem.

Tudi Turčija ne spi. Sultan je imel zadnjič tajno vojaško posvetovanje, na katerem ni bil noben njegovih ministrov. Določilo se je napraviti tri velike vojne zборе: enega v Carigradu, drugega v

Adrijanopolu in tretjega v Saloniku. Na ta mesta se pozovejo vojne garnizije iz Azije, iz Bruse, Smirne, Konije in Angore. Preskrbljeno je že vse za prevoz vojakov. Na bolgarski meji delajo turški častniki priprave za zidanje vojaških taborov, v katere se namestijo sultanovi vojaki. V Smirni je kupila turška vlada za poldrugi milijon moke in ker jej je manjkalo denarja, je vdobila od Nemcev na račun železnic v Mali Aziji predplačila v visokosti 110 milijonov frankov. Za ta denar je naročila pri Kruppu 100 tisoč kilogramov brezdimnega smodnika, ki se ji ima takoj izročiti.

Rusija zbira v Sebastopolu vse polno vojnega blaga, katero bode vkrcala na ladije. Za slučaj, da pride do vojske med Rusijo in Turčijo, odpluje rusko vojno brodovje proti Bosporu, dočim bi izkrcala Rusija svojo pehoto v bolgarskih lukah Burgas in Varna. Iz Varšave na Ruskem pa se poroča, da so vsa tamošnja vojaška zapovedništva dobila povelje, da morajo skrbeti, da bodo njih krdela vedno pripravljena na odhod. Iz tabora Novi Minsk sta že odpotovala dva polka v južno Rusijo. Najmanj izvemo, kako se pripravlja Avstrija za slučaj, da se začne na Balkanu vojska. Zadnji čas se poroča samo, da orožniki prav pridno poizvedujejo po sedanjem bivališču rezervistov.

Priprave na vojsko jako vznemirjajo Nemce, Angleže in tudi Italijane, ker pri homatijah na Balkanu nimajo nobene besede. Poslali pa so svoje vojaške zastopnike v Solun. Kot odgovor na vse to se nam zdi najnovejši čin ruskega carja, ki je ukazal, da odpluje rusko brodovje iz Sebastepola v Solun.

Črtice o socijalnem vprašanju.

(Piše Al. Kokelj.)

III. Kristus pride. V njem bratje vsi narodi.

Ubogo je bilo nižje ljudstvo v mogočnej rimske državi. Nikogar ni imelo, da bi mu lajšal telesno trpljenje in bi je tolažil v dušnih bridkostih. Živelo je kot nema živina, delalo je, trpelo in molčalo

— misleč, da mora tako biti. A glej Kristus prihaja, prihaja rešitelj vsemu zatiranemu človeštvu! Sam je bil rojen v uboštvu, rastle je v uboštvu in, ko je začel javno učiti, ni prestopal pragov razuzdanih bogatašev, pač pa je obiskoval uborne kočje siromašnega ljudstva. Tudi svoje učence si je izbral iz priprostih, delavnih ljudij — iz neukih ribičev. In s temi je hodil po svoji domovini okrog, učil je ljudstvo svoje vzvišene nauke, skazoval mu vsakovrstne dobrote ter mu zdravil dušne in telesne bolezni.

In zašumelo je tedaj po rimske državi, zašumelo je med zatiranim človeštvom po vesoljnem svetu. Zasijalo je revežem novo življenje, zavedli so se, da so ljudje kot bogatini. In res, koga bi ne prevzeli Kristusovi nauki? Komu bi ne udihnili novega življenja? Kristus je učil: «Ljubi Gospoda svojega Boga iz vsega svojega srca . . . in svojega bližnjega kot samega sebe (Luk. 10, 27.). Novo zapoved vam dam: da se ljubite med seboj, kakor sem jaz vas ljubil, da se tudi vi ljubite med seboj. V tem bodo vsi spoznali, da ste moji učenci, ako boste ljubezen imeli med seboj (Jan. 13, 34, 35.). Ljubite svoje sovražnike, dobro jim storite, kateri vas sovražijo . . . (Mat. 5, 44.). Pridite k meni vsi, kateri se trudite in ste obteženi, in jaz vas bom poživil (Mat. 11, 28.). Kako težko pojdejo, kateri imajo bogastvo, v božje kraljestvo! Lažje je iti kameli skozi šivankino uho, kakor bogatemu priti v božje kraljestvo (Luk. 18, 24, 25.).

To je bil Kristusov nauk, ki je prenovil svet. Namesto sovraštva, zatiranja, suženjstva je nastopila ljubezen. «Novo zapoved vam dam: da se ljubite med seboj», je rekel Kristus. Da, to je bila res nova zapoved, ker svet pred Kristusom ni poznal prave ljubezni. In Kristusovo delo so nadaljevali njegovi apostoli in nasledniki po celem svetu. Sv. Pavel piše v listu do Galačanov (3, 28.): «Tukaj ni Jud, ne Grk; ni suženj, ne prost; ni možak, ne ženska. Zakaj vsi ste eno v Kristusu Jezusu.» Smisel tega stavka je, da smo pred Bogom vsi eno, naj bodo naše zunanje razmere še tako različne, ker se vsi vdeležujemo istih milostij. Ubog suženj

Kako sv. oče Leon XIII. mašuje.

Poročilo spreobrnjenega protestanta.

Leo XIII. se prikaže, opirajoč se na dva mlada duhovnika. Memogredoč memo ljudi nekoliko glavo dvigne ter z milim smehljajem pozdravlja množico. Vse je nakrat padlo na kolena; tudi jaz sem klečal na desnem kolenu, sam ne vem kako. Nihče me ni mogel siliti do tega. A pred tem možem se je to lahko storilo. Blagor mu, kateremu se ni treba klanjati nevrednemu. Nasproti tej podobi očeta in apostola je bilo to moje vedenje naravno. Ena papeževih soh iz nadgrobja v Šentpetru se je menda oživila v Leonu XIIItem. Živeča je najlepša izmed vseh.

Po molčeči družbi valovi kakor čutje stesane srca: mea culpa, mea maxima culpa. To se zdi kot osebno razodenje, to je prišlo iz dna srca. Čutil sem, da mi je mokro postajalo v očesnih kotih. Tega že davno nisem čutil. Po strani sem pogledal do svoje žene in dosta sem videl. Torej dva jokajoča protestanta.

Maša se je začela. Zdelo se mi je, ka-

kor da nisem še nikdar slišal katoliške sv. maše, kakor da šele zdaj razumem globoki pomen njenih posameznih oddelkov. Tako čudovito jo je starček poživil. Dopršenim izrazom je donel vsak stavek, oživljal je vsako obliko, preobrazil je vsako gibanje. Vsaka krhkost je izginila. Ko sta ga opirala dva dijakona, videl si starega Mozesa, podprtega po Aronu in Huru, kako je zrl tja v obljubljeno deželo. Slika je sledila sliki, vse vstrajajoče, vse osebno občutene. Ta papež ni opravil sv. maše, vdejestoval jo je.

In še eden pretresujoč hip. Voščilo tej množici. Lepimi, iz polnega srca izrečenimi besedami je vzdihnil: »Pax vobis — Mir vam bodi».

Bilo je, kakor da govori vsemu svetu: »urbi et orbi«, kakor sicer z balkona cerkve sv. Petra. Ako bi bilo to le pri njem, potem zavlada mir po celem svetu. Želi ga vsem ljudem.

Slednjic sta ga spremila duhovnika do klečalnika: njega, zmagovalca nad seboj in nad nami, nad svojo telesno in svojo človeško slabostjo. Potem se je brala še ena sv. maša, med katero je papež na klečalu

klečal in molil. Njega profil na klečalu nas je vedno mikal ter zanimal. Lep pač ni Joahim Pecci, a kedar se kvišku ozre, postane vtis čaroben, ki nehote potegne za seboj.

Konec druge maše se vsede papež v naslonjač in vsak navzočnik se sme bližati in izpregovoriti.

In ta slika je bila izmed najlepših. Tu ne vidiš papeža, glavarja vernih, niti visoke glave krščanstva, nego srčno dobrega, prijaznega apostola vidiš; milega in modrega, ki rade volje daje tolažbe in dobrega sveta in blagoslavlja. — Neka mati mu potoži v živahni, glasni italijanščini svojo bol radi sina. Leo XIII. ji prisrčnim načinom dene roko na glavo, prigovarja jej, v nemalno se jej nasmeji: oddihnila si je od tega nasmehljaja. Potem pridejo drugi na vrsto in papež je tolaži in blagoslavlja — in dvignejo se oveseljeni. In v duhu vidiš celo vrsto, nepregledno vrsto, trpečih, obtoženih ljudi. Vsi bi radi tu memo prišli ob čudodelnika, ki jim navdihuje poguma, da naj prenašajo svojo osodo. A ta tukaj gori, Leon XIII. bi se ne utrudil, dokler bi mu rame ne opešale. Dokler bi mogoče

je torej pred Bogom ravno tako človek kot največji bogatin. Lahko si mislimo, kako velikansko senzacijo je vzbudil ta nauk pri zatiranem ljudstvu. Kar trumoma so ga sprejemali; ob času cesarja Nerona je imel že veliko privržencev v Rimu med vsemi stanoviti. Res je, da so rimski cesarji kristijane kruto preganjali, toda čim bolj so jih preganjali, tem več jih je bilo.

Krščanstva ni mogla več ustaviti nobena moč. Z veliko silo je šlo dalje; prodiralo je med vrste rimskih bogatinov in plemenitnikov; in dobilo je kmalu svoje pristaše na cesarskem dvoru. Krščanstvo je učilo te mogočnejše, da so ubogi sužnji ravno tako ljudje kot sami. Za-to so jih začeli kar po vrsti osvobojevati. Začetek je storil Hermes, župan rimski, kateri je isti dan, ko je bil krščen od papeža Aleksandra I. (121—132 po Kr.), oprostil 1250 svojih sužnjev. Hromacij jih je odpustil 1400 in jih je zraven še bogato obdaril. Ovidij v Galliji jih je oslobodil 5000 in Melanija celo 8000. Drugi so sledili njihovemu zgledu. O to so bili dnevi zmage za krščanstvo, o to je bil začetek socialnega delovanja Kristusove vere, katere ni mogel več uničiti ne meč, ne ogenj, niti ne vse strašne muke rimskih trinogov. Leta 313 je krščanstvo obhajalo svoje zmagoslavje, ko je prvi krščanski rimski cesar Konstantin Veliki priznal Kristusovo vero ter se je tudi sam dal krstiti. Ta slavni mož je tudi križu dal svojo čast ter je določil, da se za naprej noben hudodelnik ne sme več križati. Križ je postal častno znamenje krščanstva. Ravno tako je zapovedal, da se vsak, ki za naprej sužnja umori, kaznuje kot navadni morilec. To je storilo socialno delovanje krščanstva v neprestanem preganjanju od strani rimskih cesarjev skozi celih 250 let. Kaj pa je krščanstvo kot slobodno storilo za socialno življenje, o tem v naslednjem odstavku.

Gospodarske stvari.

Kaj se dela v mesecu sušcu?

Razna opravila. V tem času se ljudje prav radi prehlade in nevarno zbolé;

bilo, hotela bi njegova usta govoriti tlažečih besedi in oči bi žarele milih pogledov . . .

Ta dan se nismo več ozirali po imenitnostih večnega mesta. Še le drugi dan je prišlo to na vrsto. Tak je bil učinek papeževe maše. Tudi protestantom ostane v vednem spominju. A. Kummer v „Danici“.

Smešnice.

Pri izpraševanju pred poroko. Župnik sedi pri pisalni mizi in pridno piše. Nekdo potrka. »Notri!« Dekle, že močno v tridesetih, vstopi. Župnik piše dalje. »No, kaj pa bi ti rada?« jo vpraša. — »K izpraševanju za poroko sem prišla, poročila se bom.« Župnik pokima in piše dalje. Naenkrat se spomni izpraševanja in vpraša: »No, Micika, pa povej, kdo te je odrešil?« — »Eden iz Ložnice«, odgovori Micika in sramežljivo zarudi.

Za kratek čas. Sodnik: Obtoženi ste, da ste sosedu ukradli tri kokoši. Kaj pravite na to? Ali imate morda kake priče? Obtoženec: Ne! Kadar grem kokoši krast, ne jemljem nikdar prič seboj.

varuj se mraza, ne zaupaj suščevi toploti. Če se debel sneg ali celó zameť snega leži tam, kjer hočeš imeti kmalu kopno, potrosi s prstjo, ali ogljenim prahom. Blato z vrto in iz luž se izvozi na njive ali vrte. Bučelam se postavi pred ulnjak voda v plitvih posodicah.

D r e v j e. Cepljenje se prične. Dorasle divjake cepi na stalnem mestu. Že požlahtnjena, vzgojena drevesca, sadna in lepota, ter grmičke iz drevesnice presadi na stalno mesto. Večja drevesa osnaži, suhe in nepotrebne veje odsekaj. Lesa v tem času ne sekaj, zlasti ne za stavbe.

T r t a. Obreži jo gotovo vsaj zdaj. Cepi v sobi in polagaj v mah, ali pa precej v trtnico. Izkoplji korenjake in cepljenke v trtnici. Proti koncu meseca že lahko ključe bilfaš. V vinogradu trte grobaj. Presajaj; pri tem korenine na pol trte proč odreži, ostale prikrajšaj. Trto obkolji, nakolji, nappence malo navzdol priveži.

V r t. Ko se zemlja otaja, se presade večletne rastline, kakor hren, drobnjak itd. Seje se mešana redkvica; deni v zemljo glavno solato, peteršilj, radič, grah, zgodnji krompir. Odkrij zakrite rastline na prostem.

V g o r k i l e h i. Kumare, če so prepogoste, razredči. Prva solata dorastuje, za njo redkvica, kmalu tudi koleraba. Doraslo poberi iz gorke lehe, da ostanejo same kumare. Leha se pridno zrači. Kumare nad četrtim listom odščipni, ker glavna vrvi pri kumarah in dinjah napravlja neplodno cvetje. Med kumare lahko vseješ rajskih jabolok.

C v e t l i c e. Nastavi nove zarodne zatiče, fuksije in pelargonije. V gorko gredo deni astre, levkoje, vitice, sploh spomladi cvetoče, katere ne prenesó mraza. Če nimaš grede, deni v lončke med okna. Na prosto se devljejo tiste enoletne rastline, ki se prestavljati ne smejo. Lahko vzgojiš že na prostem primulo, mačevo, marjetico, vijolico. Zalivaj opoldne.

N a p o l j u. Pomladno delo se prične. Glej zaostala dela svečanova. Podorava se gnoj za okopanine. Seje se še korenje, koleraba, oves. Če je ozimna pšenica preredka, prevleci jo z brano in pognoji z gnojnicu, da se obraste. Tudi rži in ječmenu z brano mnogo koristiš. Pomladna rž in ječmen se sejata; pomladno rž je treba gosto sejati. Njivo, na kateri je rastla turščica, repa ali žito, pripravi za krompir: pognoji in preorji, in čez kakih 14 dni ob lepem suhem vremenu sadi krompir. V zelnike se seje solata. Stari lucerni pognoji vsako tretje leto, prevleci; predenična mesta prekoplji in v novo posejaj. Konec meseca peso zredči ter oplevi. Z mahom prerasle košenine, travniki, senožeti se prevlečejo z železno brano. Krtine se razkopljejo in prazna mesta znova posejejo.

Dolžnost, svoj jezik spoštovati.

Mnogi Slovenci po vaseh in mestih so tako slepi, da svoj materni slovenski jezik zaničujejo in ga v nemar puščajo, če se nekaj nemškega naučijo. Ali je to prav? Ne, to je pregreha zoper štrto zapoved, ki veleva očeta in mater spoštovati.

Zato bo primerno, ako podamo tukaj očetovske besede nepozabnega Slomšeka, ki so jih Korošcem polagali na srce v neki pridigi že leta 1838.

Vsaka stvar ima svoj glas, pa človeku je Stvarnik dal najboljši glas, ko mu je gl jezik, da bi mu z jezikom čast in

hvalo pel. Lepo je slišati glasne zvone peti; še lepše veselo orgle žvrgoleti, a najlepši je človeški glas, s katerim poje in govori, žaluje in se veseli; beseda, katero je človeku vsemogočen Stvarnik dal, je preimeniten in velik dar milosti božje. Brez besede ali govorjenja bi zemlja žalostna puščava bila, in vsaka družina le tiho, dolgočasno zbirališče mutastih divjakov.

Bog je ljudem različne jezike dal, in sv. Duh je vse te jezike posvetil, da bi se v njih božji nauk oznanjeval in Bogu spodobno hvalo peli. Dolgočasno bi bilo orgle poslušati, če bi vse piščali enako pele, dolgočasna bi bila godba, če bi ne bilo različnih muzikalnih orodij, dolgočasno bi bilo tudi na svetu, če bi vsi ljudje enako govorili. V Evropi, kjer mi živimo, so različni imenitni jeziki: latinski, grški, francoski, laški, angleški, španski, nemški in slovanski. A med vsemi jeziki mora nam

Slovenem naš materni jezik najljubši biti.

Dvanajst bornih ribičev si je Jezus izvolil, da bi po njih spreobrnil svet, zato jim je dal dve potrebne reči: nebeško modrost in dar, vse jezike na svetu govoriti. Ko so pa apostoli za sveto vero svojo kri prelili, so prišli drugi apostolski možje, ki so tudi po naših krajih starim Slovenem sv. vero oznanjevali. Imeniten slovanski vojvoda Rastislav je prosil grškega cesarja Mihaela, naj bi mu poslal razumne možje, ki bi njegovo ljudstvo po slovensko učili krščanske vere. Cesar je zato odločil dva učena moža, brata Cirila in Metoda, ki sta prišla v slovenske dežele in sta učila Slovence pravega Boga spoznavati, pa tudi pisati in brati. Slovenci so se veselili, ko so slišali božje reči v svojem slovenskem jeziku. Koliko je pa dandanes nevhvaležnih in bedastih Slovencev, ki rajši tuji jezik klatijo in se svojega materinega jezika sramujejo, ga zatajijo in celo pozabijo.

Čast slovenskega jezika.

1. Naš slovenski jezik je brat tistega grškega jezika, v katerem so apostoli in evangelisti sv. pismo pisali, je brat latinskega jezika, v katerem se sv. maša opravlja in že več kot pred tisoč leti so Slovenci v svojem jeziku sv. pismo brali in se je tudi v slovenskem jeziku sv. maša služila, kar je še sedaj po Dalmaciji in drugih krajih navada. Kako neumno je tedaj, se tako častitljivega jezika sramovati!

2. Naš slovenski jezik se ne govori samo po Spodnjem Štajerskem, ampak daleč po svetu. Ni jezika na svetu, ki bi bil tako daleč razširjen, kakor slovanski jezik. Pojdi na jug proti morju, našel boš po Kranjskem, Hrvatskem, Primorskem, v Dalmaciji, Bosni in Hercegovini, notri do Carigrada ljudi, ki govorijo naš jezik in jih lahko razumeš. Prehodi Ogrsko, Češko, Moravsko, Poljsko, velikansko Rusijo, povsod boš našel svojo žlahto po jeziku. Ali pa misliš, da z nemškim jezikom po celem svetu prideš? Kdor tako misli, je podoben tistemu, ki misli, da je domača mlaka največja voda na svetu.

3. Ali pa je morebiti slovenski jezik tako grd in nezarobljen, da bi nas moralo sram biti slovenski govoriti? Nikakor ne! Lepe so pridige v drugih jezikih, pa tudi

v slovenskem božji nauki prav lepo tekó in se srca primejo. Prijetne so pesmi v drugih jezikih, pa še lepše donijo v slovenskem jeziku. Zato Slovenci povsod radi pojó! — Kdor svoj materni jezik zavrže, je podoben pijancu, ki zlato v prah tepta in ne ve, kakšno škodo si dela. Slovenski stariši, ki slovensko znajo, pa svojih otrok ne učijo slovenskega jezika, so nehvaležni hišniki, ki svojim otrokom drago domačo reč zapravijo. Podobni so taki očetje in matere slabim gospodarjem, ki svoje očetno gospodarstvo prodajo in drugo kupujejo, dokler na beraško palico ne pridejo. Kar je oče dobrega sprejel od svojih starih, mora sinu zapustiti, in kar se je mati od svoje matere hvalevrednega naučila, bo tudi svoji hčeri zapustila. Materni jezik je dragocena dota, ki smo jo od svojih starišev dobili, dolžni smo, jo skrbno ohraniti, olepšati in svojim mlajšim zapustiti. — O ljubi, lepi in pošteni slovenski jezik, s katerim smo prvič svojo ljubeznjivo mamo in dobrega očeta klicali, v katerem so nas mati učili Boga spoznavati! Ohranimo ga kot najdražji spomin svojih starišev, potegujmo se za njegovo čast in lepoto, ostanimo mu zvesti do zadnje ure, kakor je naša prva beseda slovenska bila, tako naj bo tudi zadnja slovenska.

Kako spoštovati svoj jezik?

1. Truplo potrebuje primerne oblačila, duša pa zgovornega jezika, v katerem odeva svoje misli. Neumni so pa stariši, ki svoje otroke brez potrebe silijo v nemščurske šole ali jih še sami ne učijo slovenski. Kolikor več jezikov znaš, toliko več ljudi veljaš. Zato je potrebno in koristno, da znaš tudi slovenski jezik. Slovenci, ki svoj jezik malopridno zatajijo in hočejo Nemci biti, so podobni kmetu, ki svojo suktno sleče in se začne po gosposko nositi, potem pa ni ne kmet in ne gospod. Rojen Slovenec, ki svoj narod zataji, je podoben pogreti jedi, ki nikomur zdrava ni.

2. Ne bodi vas sram, da ste Slovenci, to naj bo vaša čast; naj vas naduti nemščurji le zaničujejo, sami ne vedo, kaj delajo. Tudi oni so rojeni Slovenci in od Slovencev živijo, pa ponemčili so se, in zdaj ravno toliko manj veljajo, kolikor manj jezikov znajo.

3. Drugih jezikov ni treba zaničevati; kdor ima priložnost, naj se jih le uči. Pa če se kdo nauči nemškega jezika, ne sme zato zapraviti svojega poštenja in dobre vesti ter zaničevati svoj rodni jezik. Mnogi stariši pošiljajo svoje otroke na Nemško v službo, kjer pogostoma nedolžnost in poštenost zgubijo, svoje stariše pozneje po nemškem preklinjajo, oni se pa po slovenskem jokajo.

4. Prizadevajmo si, ohraniti ne samo slovenski jezik, ampak tudi lepe lastnosti, ki so od nekdanj dičile Slovence, to je pošteno krščansko življenje, usmiljeno in dobro srce, miroljubnost, zvestoba in marljivost pri delu, zmernost in pravičnost. Pokažimo, da smo pošteni otroci poštenih slovenskih starišev, potem nas bodo morali tudi naši sovražniki spoštovati.

Kakor pošten ženin skrbi za čast in poštenje svoje neveste, tako tudi mi za čast materinega slovenskega jezika.

Razne novice in druge reči.

Naše misli. Pust je proč in zdaj treba nekoliko resneje misliti. Mladenci in dekleta,

ali ste že kaj storili za družbo sv. Mohorja, ki je ponos in slava nas Slovencev? Poglejte v Koledar in prereščajte imenik družbenikov v vaši župniji! Da ne bo izmed lanskih družbenikov letos nihče manjkal! In tudi sami pristopite kot udje, če je le toliko cvenka v žepu! Mislimo, da bo! Mladenci in dekleta, vaše zanimanje za vse, kar je lepega in dobrega med Slovenci, je že občeznano, storite torej tudi v tej stvari svojo narodno dolžnost! V Ljubljani še vedno ne morejo pozabiti štajerskih mladeničev, kako zavedno in dostojno so nastopali lani na shodu nepolitičnih društev. In sedaj nam sporočajo, da bi jih letos zopet radi videli v beli Ljubljani. Priredil se bo namreč časnikarski shod, na katerega pa ne bomo povabljeni samo mi uredniki in urednikoviči, ampak tudi dopisniki naših listov. Če hočete v Ljubljano, sporočite nam na dopisnici! Kdaj bo shod in kaj vse se bo na njem razpravljalo, bomo že o pravem času naznanili. Tudi vabila vam bomo pravočasno dostavili. Shod bo menda okoli Velike noči. — Za danes smo morali izpustiti več dopisov, da smo se lahko na uvodnem mestu spodobno poklonili sv. Očetu. Za to ne zamerite, če ne najde vsak svojega dopisa v listu, ki je tako majhen. Mi bi radi vse v listu objavili, kar se nam dobrega doloži, pa ne gre vselaj. Naša volja je dobra, a naš list je majhen. Vidimo, da bo treba list povečati. To bomo lahko storili, kadar bo list imel toliko naročnikov, da se stroški poplačajo. A takrat ne bomo storili tako kakor »Štajerc«, ki je naročnino povišal, v obliki pa se ni spremenil. Somišljeniki, posebno mladeniči in dekleta, razširjajte naš list, pridobivajte mu novih prijateljev in naročnikov. Mi ostajamo vaši z rodoljubnimi slovenskimi pozdravi!

Iz Krčevine pri Ptujju. Če smem tako reči, je Krčevina severozapadno predmestje mesta Ptujja, kjer je brlog »Štajerca«, ki ga nekateri zaslepljeni Krčevinarji še zmeraj tako radi prebirajo in drugim pripovedujejo njegove neumnosti. Pa hvala Bogu, večina odličnih mož in zavednih mladeničev z radostnim srcem čita ljubi »Slov. Gospodar« in posebno z izrednim veseljem še »Naš Dom«. Po občini Krčevina se je raznesla posebna prislovica o »Našem Domu«, katere se glasi:

Se razveselim,
Kadar dobim
»Naš Dom«,
Pošteno razvedrilo
Katoliško berilo!

Krščanski mladenič.

Gornja Radgona. Da še Slovenci tukaj napredujemo, nam je v dokaz zopet veselica, katero nam je priredilo naše bralno društvo, v nedeljo dne 15. t. m. Veliki prostori v Angeljevi gostilni so bili natlačeno polni. Tamburanje in petje je bilo izvrstno. Tudi igra »Bucek v strahu« se je obnesla jako dodro ter povzročila mnogo smeha. Za tem se je vrstilo zopet tamburanje in petje v najlepšem redu, za kar se zahvaljujemo g. J. Čiriču, ki je imel mnogo truda s petjem in tamburanjem, in g. F. Horvat-u, ki nam je dal prostor za tamburaške vaje. Z veseljem opazujem, da se mladina vedno bolj zaveda in pristopa k bralnemu društvu. Vendar pa je za našo veliko faro še vse premalo mladeničev zraven. Zakaj li g. pevci ne pristopijo k bralnemu društvu? Od 12 pevcev so komaj 4 udje. Saj tistih 20 vinarjev že vsak pre-

more na mesec da jih odrajta. Delajmo skupno in vstrajno, ker le tako nam je mogoče se ohraniti na stopinji, katero smo dosegli. Bog in domovina!

Od Male Nedelje. Ker od tukajšnje mladine ni v vašem cenjenem listu ne duha ne sluha in ker se še med njo sploh nikjer nič ne giblje, zato sem se namenil, ji par vrstic v premislek napisati. Naša spodnještajerska mladina se posebno zadnji čas vedno bolj in bolj giblje in probuja. To dovolj jasno kažejo veselice in slavnosti, ki jih prireja. Bi-li ne bilo dobro, ko bi tudi naša mladina včasih kako igro priredila? Kjer imajo vzdramljeno mladino, tam so tudi bralna društva na dobrem stališču. Z žalostnim srcem moram omenjati, da naše društvo vedno bolj in bolj propada. Predraga mi mladina, pristopi k društvu in si izvoli za odbor take moči, ki bodo v resnici bralnemu društvu v korist delovale in sicer ne samo z besedami, ampak tudi v dejanju. Posebno me žalosti, da imajo nekateri naši mladeniči naročenega ptujskega »Štajerca«. Znani so mi štirje »Štajerčevi mladeniči«. Prvi dva sta, Jozef Klemenčič, ki se je dozdej kazal vedno le narodnega in dobrega mladeniča in pa Anton Hanžel, ali bolj po domače, Štučekov Tonek, ki ima tisti veliki klopotec na Kešovčaki in včasih tudi na okolu teleta kupuje, menda jih v Ptuj »Štajercu« pošilja. Potem imata »Štajerca« Alojz Murkovič v Drakovcih in Franc Štuhec v Kuršincih, na spodnji kraj cerkve. Tako tedaj drugod se mladina druži, da bi z združenimi močmi lažje »Štajerca« zatrla, a vi, vi pa imate sami ta neumen list. Predragi stariši, vas pa vprašam: Ali vam vest ničesar ne očita, da dopuščate svojim sinovom take časnike brati in celo naročevati? Do vas pa predragi mladeniči, se obračam s prošnjo, da ta list zapustite in ga tudi drugim ljudem branite in vso tukajšnjo mladino prosim, da dela z vsemi silami zoper njega, da bode naša fara že skoraj tega madeža očiščena. Toda zdaj moram končati, ker mi gospod urednik že preti s svojimi velikimi škarjami skrajšati spis, ako skoraj ne zgotovim. Upam, da se bode že kmalu slišalo kaj o gibanju in probuji naše mladine v tem listu.

V Zrečah so za jubilej sv. Očeta minolo soboto zvečer gospodarji po župniji razsvetlili okna, mladeniči pa so žgali krese, posebno velik plamen je svigal na Brinjevgori, a v nedeljo so verniki sv. obhajilo darovali za Leona XIII.

Slovenjigradec. Dosedanji župan Goll je stopil z županskega stolca ter rekel, da ne gre več naj sedet. Zdaj so si Slovenjigradčani izvolili županom usnarja Franca Potočnika, ki pa je vkljub svojemu slovenskemu imenu in pokoljenju strasten Nemeč. Slovenci moramo pač skrbeti, da bo Slovenjigradec res kmalo slovenski Gradec. Podpirajmo torej slovenske obrtnike in trgovce!

Pri Sv. Andražu pri Velenji se je velika nesreča prigodila pri razstreljanju kamenja. Pri basanju smodnika je bil mož premalo previden, smodnik se vžge in mu vrže železni drog v glavo in ga precej rani. Tudi na roki ga je malo ranilo.

V Št. Andražu pri Velenju je umrl vrl slovenski mladenič, kmetski fant Franc Orešnik. Bil je zvest prijatelj in naročnik našega lista. Lahka mu zemljica!

Iz Dobja. Odkar je moral znani komi preklicati pred cerkvijo svoja hudobna

obrekovanja, in je naročnik »Štajerca« očitno napadel duhovnika ter ga sramotil, se teh ljudi vse izogiblje ter se ptujskemu »lisjaku« slabo godi; »Naš Dom« in »Slov. Gospodar« pa se razširjata. »Naš Dom« prihaja k nam v 80 iztisih. Kmetje! »Naš Dom« in »Družbe sv. Mohorja« to naj bo naše berilo!

Iz Kozjega. Piše se: Jedna izmed največjih občin, koje so se v teku zadnjih let iztrgale na Spodnjem Štajerskem iz nemških rok, je trška občina Kozje. Dolžnost občinskega zastopa je sedaj občino ne samo obdržati slovensko, ampak jej dati tudi slovensko lice. Po čem naj tujec, ki pride v Kozje, spozna, da je v slovenski občini, ako ne po njenem licu? V tem oziru je v Kozjem še jako mnogo zane-marjenega, kar bodo narodni Kozjani go-tovo v teku časa sami popravili. Najbolj pa bode človeka v oči, da imajo hišne tablice še vse n e m š k e napise »Drachenburg«. To se naj čim preje odpravi! Naši ljudje so v tem preveč konservativni. Poglejmo v tem oziru naše spodnještajerske Nemce, kako naglo napravijo občini, katero dobe v krepplje, prusaško lice. Ko so se s pomočjo deželnega odbora polastili občine Slatina pri Rogatcu, so takoj sklenili, da ima dobiti vsaka hiša svojo tablico s hisno številko in z nemškim krajevnim imenom »Curort Sauerbrunn«. Če se človek tam skozi pelje, dobi vtis, kakor da bi se peljal po kaki pruski vasi. Žalibog, da se mora dobiti danes enak vtis, če se da se skozi slovenski trg Kozje. Kozjani, pelje skozi slovenski trg Kozje. Kozjani, od Nemcev se učite!

Iz Rajhenburga. Pred poldrugim letom se je tu ustanovila cerkvena družba za stavbo nove farne cerkve »Marija Lurd«. Z vidnim božjim blagoslovom deluje ta družba. Zglašajo se od blizu in daleč novi udje, ustanovniki in dobrotniki in jo podpirajo s svojimi prispevki. Iz raznih dežel, celo iz daljne Amerike so že večkrat poslale neznane osebe denarne zneske in se vpisale v družbo. Po mnogih krajih nabirajo goreči častilci Marije lurške novih udov in denarnih prispevkov, ter jih z veseljem pošiljajo cerkveni družbi v Rajhenburgu. Mnogi, celo iz tujih krajev, se je spominjajo v svojih oporokah. Ker se je toliko gorečnosti pokazalo za omenjeno družbo, tudi vrlo narašča število udov in ustanovnikov in pa družbena glavica. V kratki dobi poldruga leta je k družbi pristopilo polčetr tisoč Marijinih častilcev in družbena glavica je narasla že nad 16.000 kron. Ako se bode družba širila v sedanjem razmerju in ž njo naraščala družbena glavica, bo mogoče že l. 1908. začeti s stavbo krasne in prostorne lurške cerkve v proslavo 50-letnice Marijinih prikazni v Lurdu. Zato prosimo v Marijinem imenu, da vsi udje in ustanovniki ostanejo družbi zvesti in da zlasti z do-sedanjo požrtvovalnostjo in gorečnostjo delujejo za njo razni nabiratelji in nabirateljice. Kjer še v kaki fari nihče ne pobira udov in dobrotnikov, prosimo, da kdo prevzame to Marijino delo in se v to svrhu zglašuje pri farnemu uradu v Rajhenburgu za potrebna navodila in listine. Udje plačujejo po 1 K 20 v na leto, ali enkrat za vselej 12 K, ustanovniki pa 10 K, ali za vselej 100 K, dobrotniki, kolikor hočejo. Za vse imenovane se mašuje vsak prvi petek v mesecu, v štirih kvaternih sredah pa se opravljajo za rajne ude in ustanovnike mrtvaška opravila z

vigiljami, libero in črno peto mašo. Vsled nameravane ustanove se bodo te sv. maše opravljale za vselej, dokler bo stala bodoča nova cerkev. Dosedaj se je že opravilo 25 sv. maš. Vrh tega se mašuje vsako leto dne 11. februarja, ob dnevu prve Marijine prikazni v Lurdu, in dne 16. aprila, ob smrtnem dnevu Bernardike, za srečno smrt tistim udom, ki s posebno gorečnostjo širijo našo družbo, jo priporočajo drugim in nabirajo novih udov, in denarnih prispevkov. Tudi se vsako nedeljo v farni cerkvi skupno opravljalo molitve za dobrotnike cerkvene družbe. — Bedi vsemu slovenskemu ljudstvu naj-prisrčneje priporočeno to Marijino delo!

Iz Hrastnika se nam poroča: Dne 13. t. m. je ubilo rudniškega delavca M. A., doma iz brežiškega okraja. Bil je sin precej premoženih starišev. Imel je doma vsega dovolj, pa vendarle je hotel iti po svetu si boljšega življenja iskat. Komaj pred enim mesecem je prišel v tukajšnji premogokop. Ko je bil dne 13. t. m. pri delu v jami, se kar na enkrat vsuje velika gruda premoga na njega in bil je pri priči mrtev. — Pravo mesarsko klanje je bilo tudi v Hrastniku v gostilni Fr. Loger, ko so dne 15. t. m. zvečer prav dobro naklestili nekega mesarja.

Za smeh in kratek čas. Skraja je zatrjeval »Štajerc«, da bo pisal za kmeta in ga je tako lepo imenoval: ljubi kmet. Zdaj pa je že pozabil na to obljubo in v zadnji številki naznanja, da je njegova glavna naloga boj proti duhovnikom! Ubogo reveč! Že drugi listi so se bojevali proti duhovnikom in proti cerkvi, a duhovniki in cerkev še niso izginili. Zdaj misli majhen »Štajerc«, da bo opravil, česar drugi niso mogli! — »Štajerc« se grozi, da bo prinašal različne nelepe reči o duhovnikih. Svetujemo mu, naj začne pri špricanih teologih. Če urednik Drevenšek nima ničesar o teh v svoji »črni škatlji«, naj piše v Celovec, na Gornje Štajersko ali pa poizveduje v ptujskem okraju! — Zadnji »Štajerc« napada zopet župnika pri Mali nedelji, župnika v Črešnjevcu, župnika pri Sv. Ropertu v Slov. goricah, kapelana pri Sv. Urbanu pri Ptuj ter kapelana pri Sv. Antonu v Slov. goricah, na Koroškem pa župnika v Kotlah. — Zadnji »Štajerc« pravi, da je burja nastala proti njemu. In ta burja mu odnaša na stotine njegovih naročnikov. Naj le naprej vihra taka burja proti njemu! Somišljeniki, ne nehajte sedaj, da burja odnese najbolj umazan list s Štajerskega. — »Štajerc« se še vedno ni opravičil, zakaj je nafarbal svoje naročnike ob novem letu, ko jim je obetal večji list, zahteval večjo naročnino, pozneje pa, ko je pobral naročnino, prikobacal je v stari grešni obliki med svet! »Štajerc« ne upa govoriti, ker je goljufal! In tak list bi rad sodil čez življenje in obnašanje drugih. — Zadnji »Štajerc« z debelimi črkami naznanja, da še ni bil nikdar zaradi svojega pisanja kaznovan, da še nikdar ni bil v tožbi. To se mu torej zdi čudno! Nam tudi, kajti zaslužil si je z vsako številko verige. Toda kjer ni tožnika, tudi ni sodnika!

* * *

Koroški Slovenci, naprej! Zopet se približuje čas, ko treba odposlati nabiralne pole za družbo sv. Mohorja družbenemu odboru v Celovec! Iskreno zato vabimo cenjene svoje rojake, drage Slo-

vence in Slovenke, sirom naše koroške domovine, a tudi vse one, ki prebivajo in si iščejo kruha izven domačih mej, da se zopet vpišejo v našo družbo! Vsak Slovenec, vsaka Slovenka šteje si v sveto versko kakor narodno dolžnost, biti ud tej naši družbi, ki v lepi vzajemnosti zbira pod praporom sv. Mohorja in Fortunata vse sloje in stanove našega naroda, ki po svojih knjigah skrbi za vsestranski duševni napredek slovenskega naroda, kateremu podaja obilo zdravega pouka in kratkočasnega razvedrila. — Deluj torej vsakdo na to, da pristopi k Mohorjevi družbi!

Dobrlavas. V Sinčivasi je umrla jedna najstarejših žensk v fari, stara 96 let. — Jako nesrečno je padla iz petra Ladinkova Katra in je po kratki hudi boleznii umrla vsled notranjih poškodb. Pogreb je imela veličasten. — Ker je bila jesen suha, sedaj vobče tožijo radi pomanjkanja vode; nekateri kmetje morajo vodo od daleč voziti. Da se to ne zgodi več in ker imajo čas, kopljejo pridno studence; v Kopji kar pri štirih kmetih. Človek bi si mislil, da je to slabo znamenje za gostilničarje, pa ti se takih konkurentov (?) nič ne bojijo. — V Kokji ima kmet prepelico, ki že 16 mesecev neprenehoma poje. Gotovo se ji dobro godi.

Št. Štefan ob Zili. Tudi mi smo imeli, kakor po drugih krajih, hudo zimo, kakoršna na Zili že dolgo ni bila: stiskala je nas z mrazom do — 16° C. Snega smo imeli meseca januarja primeroma malo. Na svečnico je ga padlo precej, da kmetje morejo ložje klade v planinah voziti in nekaj si zaslužiti; kladov je menda samo v Št. Paternijonski naši sosedni planini tako število za spravljanje na žage pripravljenih, da blizo 300 konj že tri tedne taiste vozi in še nekaj časa bodo vozili. Kmetje pravijo, da z enim parom konj zaslužijo 6 do 8 goldinarjev na dan. — Sedanje vreme je bolj mehko; prineslo je nam nekega nezaželenega gosta: influenco (gripo). Ljudje precej bolehalo! Ta bolezen je nekako prav čudna: misliš, da si zdrav, pa te vse boli; misliš, da si bolan, pa ne veš reči, kje da te boli; moraš kašljati, kihati in ruto zmiraj v roki imeti; hudo je le po noči, ko misliš, da se boš zadušil, kedar ti sape zmanjka. Tudi pisatelja teh le vrstic nadleguje ta bolezen že štirinajst dni, da je že prav nevoljen.

Osebne novice. Prestavljena sta živinozdravnika A. Grosman iz Borovelj v Št. Andraž in G. Zavadilnik iz Železne Kaple v Borovlje. — Odbor občine Tolsti Vrh je imenoval č. g. V. Veleš-a, župnika v Guštanju, častnega občana. — Šolski nadzornik g. Fr. Woschitz v Šimohoru je imenovan za nadučitelja na tamošnji šoli. — Nadučitelj g. E. Arnold v Podgorjah je postal nadučitelj na Bistrici v Rožu. — Iz šolske službe je izstopila učiteljica F. Moll na Dholici.

Pazite na otroke! Krojač Novak v Celovcu je pustil svoja dva otroka, 5 letnega fanta in 3letno deklico, sama v kuhinji. Fant je našel žveplenko in ž njo užgal deklici obleko. Na vpitje otroka je prihitela neka soseda in zadušila plamen. Deklica je bila tako obžagana, da so jo morali prepeljati v bolnišnico, kjer je umrla.

Spodnji Dravograd. Iz Dravogradske okolice zagledal se je dne 10. t. m. ob 6.

uri zjutraj velikanski ogenj — dozdevno pri farni cerkvi sv. Petra. Pri boljšem svitu se je spoznalo, da je postalo Peharjevo posestvo v Št. Petru žrtev plamenov. — Zmrznil je Jurij Peichter, hlapec pri p. d. Brezniku na Gorici.

Koroške novice. V Beljaku je dne 1. t. m. nagloma umrl gostilničar in brivec J. Holcer. Ko se je vrnil po noči od plesa domov, zadela ga je kap. — V Celovcu je dne 7. febr. po kratki bolezni umrl občinski svetovalec A. Čebul, star 61 let. Bil je strasten nasprotnik Slovencev, dasi ga je porodila slovenska mati. Doma je bil v Guštanju, kamor so prepeljali njegovo truplo. — Na Dholici bodo zidali, kakor že omenjeno, novo štiri-razredno šolo. Dela so razpisana do dne 15. marca. — Zlato iščejo na Zgornjem Koroškem. Društvo «Karintija» blizu Zgornjega Dravograda že več let išče zlato rudo in je za to potrošilo že nad 200 000 kron. Zadnje mesece so imeli lepe uspehe, slične onim v Kaliforniji in Transvalu. Načelnik onemu društvu je trgovec Wirt iz Beljaka. Nekdaj so zlatokopi v Turih zelo cveteli. — Cesar je dovolil, da se od dobička prihodnje dobrodelne državne loterije porabi za katoliško sirotišnico sv. Antona v Trgu 10.000 K. Liberalne liste ta velikodušni dar zelo bode v oči in prav grdo kažejo svojo jezo. Celovski okrajni glavar Mac Nevin je hud nasprotnik te naprave. Cesar sam je prej že daroval temu zavodu 5000 K. — Bismarkovo ulico hočejo na vso silo imeti tudi Beljačani. Potrebno zemljišče za to pa zahtevajo od — cerkve na Peravi! — Laški delavci zopet prihajajo, še predno je prišla pomlad, preko Pontebe v Avstrijo iskat dela. Najmanj 3000 mora jih v jeseni naša vlada po odgonu spraviti v Italijo nazaj ter nositi za to vse stroške. Italija pošlje k večjemu 300 revnih Avstrijcev po tej poti preko meje. To kaže, kako neprimerno in krivično so razdeljeni ti stroški! — Prvo letošnje porotno zasedanje se prične v Celovcu dne 3. marca. Pred porotnike pride 14 obtožencev.

Škocijan. Zabavna in podučna veselica, katero je priredila v nedeljo dne 15. februarja naša podružnica sv. Cirila in Metoda, se je obnesla prav dobro. Vsled neugodnih nekaterih razmer nismo pričakovali toliko udeležencev, ki so zvečer napolnili velik zborovalni prostor pri Rušu. Govorila sta častita gospoda Podgorc in Dobrovc, novi mehliški provizor. G. Podgorc omenjajo, kolikega pomena so za kmečko ljudstvo na Koroškem posojilnice, katere naj vodijo zanesljivi in izvedeni možje. Če se posojilnice in zadruga razvijajo še dalje tako dobro in uspešno kakor doslej, potem liberalci v lepi Koroški ne bodo dolgo več gospodarji; Koroška postane «črna» in takrat napoči tudi za nas Slovence boljša doba. Gosp. Dobrovc kažejo iz zgodovine, da se slovenskemu kmečkemu ljudstvu ni treba sramovati svojega rodu in jezika in da nasprotniki nimajo nobenega vzroka zaničevati nas Slovence. Pri najboljših godcih na najimenitnejšem plesišču ni tako veselo, kakor je bilo pri zabavnem delu. Vsi so kaj radi in z veseljem poslušali domači moški in mešani pevski zbor, ki je tokrat nastopil prvokrat in nam ubrano zapel par krasnih pesmi. Igralci so nastopili v dveh igrah. Igrali so izvrstno, ni čuda, saj sta bila zraven celo dva «škofa». Kako visoko

se je nosil na odru sodnik, kako zapeljivo je govoril grda spaka, sam peklensček, hoteč zapeljati študenta Vinkota in kako srčno ga je namahal angelj Florej. In berač Jozej, četudi je imel precej nalezljive golazni, nam je vendar bil ljub. Smilil se nam je ubogi jud, katerega sta tako pošteno mazala muhasta študenta. — Bil je pri Rušu lep zabaven večer poštene veselice, brez neumnega pijančevanja in plesa. Kar je največ vredno, ljudstvo se poleg zabave tudi uči in vzbuja. Zahvaliti se moramo pevcem in pevкам, zahvaliti mladeničem in možem igralcem, posebej pa še predsedniku Ciril in Metodove podružnice, Pušniku, ki se toliko trudi. Dal Bog, da bi Koroška imela še več tako zavednih in slovenskih mož, kakor jih imamo v Škocijanu, potem se nam ni treba bati nasprotnikov. — Kjer ljudstvo rado bere in kjer ne ljubi pijančevanja, našega najhujšega nasprotnika, tam išči korenjaške može in mladeniče. Kaj pa bi bilo, če bi zamogel nekega dne bralcem «Našega Doma» poročati, kako se je ustanovilo in se razvija bralno društvo in kako blagodejno upliva na našo ljubo mladino dekliška in mladeniška Marijina družba? Dal Bog in pomagaj Marija, da se pisalec teh vrstic spolnijo njegove srčne želje. Spolni tudi ljubi Bog goreče želje naših faranov, da pridejo v Škocijan za župnika goreč, vnet in delaven mož.

Iz Rinkol na Koroškem. Dne 19. svečana okoli 10. ure dopoldne smo imeli tukaj strašanski ogenj; pogorelo je vse poslopje vdove Marije Lesjak in obilno pridelkov preteklega leta, tako da zdaj uboga vdova nima družega kakor živino, ki so jo sosedi še rešili in več majhnih otrok. Omeniti moram naše vrle fante in deklete iz Rinkol — Vogoč in Mitlove, kako neznansko so se borili z ognjem, ko je švigal na drugi sosedni veliki hram, samo 15 metrov oddaljen od ognja. In rešili so ga, čeravno so nekateri poškodovani in zelo ožgani. Dobro, da vode ni primanjalo! Požarne brambe nam niso prišle na pomoč, akoravno plačujemo pri zavarovalnicah po 2% za požarno brambo. Zalostno!

Gozdanje. V nedeljo, dne 8. svečana se je zbralo 22 posestnikov gozdanjske občine, da bi se posvetovali o ustanovitvi novega društva. G. Maierhofer jim je razlagal pomen in korist tega društva posebno za kmetško ljudstvo, prebral in razložil je tudi že pravila. Vsi navzoči so kazali živo zanimanje za novo društvo ter se je sklenilo, da se skliče na belo nedeljo prvi občni zbor, na kar se že sedaj opozarja. Pravila pa, pravilno kolektivna in v peterih izvodih, so romala k okrajnemu glavarstvu v Beljak. — Gospodinja Repnica in njen sin posestnik Briči sta tukajšnji cerkvi podarila lepi črni cerkveni plašč ter krasno in težko preprogo pred oltar. Ko so farani na svečnico prvokrat zagledali lepe darove, niso se jih mogli dovolj načuditi. Blagim dobrotnikom cerkve zakličemo: Bog jim povrni!

Timenica. Spomladi se bo šolskemu posloju prizidal še en del in tako šola povečala v dvorazredno, da ne bo ostala za ono pri podružnici v Šmartnu. Upati je, da se bomo potem hitreje spremenili v Nemce, kar še sedaj nismo. Strelja se sedaj tu v vasi kamen za šolo in pridno dovaža opeka iz opekarne izvoljenega dr. Metnca. 30 000 je je na-

voženo. Skoraj bi bila nesreča zraven. Ko je bila sklad že visoka, se je podrla, konji so se splašili in bežali, možje na skladi pa lepo zdrknili dol — brez nesreče. — V četrtek so pripeljali moža, ki je bil v črez eno uro oddaljeni gostilni. Šel je na stran, pozneje ga najdejo zunaj od mrtuda zadetega in ozeblega. Tudi žganje! Leži kakor brez zavesti, ne spregovori besede, samo glavo obrača in oči suše. Na duhovnike je bil hud. — Letos imamo že šest rojenčkov. Največ se jih rodi v mrzlih mesecih. Večkrat se sliši: So mrzli ljudje. Sedaj vem zakaj. — Influenca zelo grudi male in velike.

Duhovske zadeve. G. Janez Loigge ostane kot kaplan v Št. Ilji; v Borovlje pride kaplan Janez Arnuš iz Šmohorja; v Šmohor pride o. Benedikt Ivens, olivetanec iz Tanzenberga. — Romanja v Rim ob papeževi 25letnici se udeležijo iz naše škofije sledeči gg. duhovniki: Val. Limpl, župnik v Čanjčah; Iv. Hornböck, prefekt v Marijanišču; B. Gusger, kaplan v Milstatu; o. Beno Plimičar, benediktinec. — Č. g. Lamb. Ehrlich, ki je na vseučilišču v Inomostu napravil že tri stroge izpite, nadaljuje svoje nauke v Rimu v kolegiju «del Anima».

* * *

Žrtve morja. V preteklem letu se je potopilo 1111 ladij in poškodovalo se na morju 4970 ladij.

Katera so najsrečnejša mesta na svetu? Neki angleški popotnik, ki je prepotoval mnogo sveta, odgovarja tako-le: Kdor ima malo denarja, naj gre v švedsko mesto Orsa. Tam se otroci v vseh šolah uče brezplačno, telefon se rabi zastoj in tudi na tramvaju so vse vožnje brezplačno. To vse je storila občina z umnim gospodarstvom. Dohodki iz gozdov jej pokrijejo vse te stroške. — Kdor ljubi glasbo, naj gre v brazilsko mesto Des t a v o, ki broji le 15.000 prebivalcev, a ima 30 glasbenih društev. Vsak prebivalec ima vsaj en glasbeni instrument. Koncertov ni ne konca ne kraja. — Kdor ljubi mir, naj gre v N u s h u, mesto kakih 20.000 prebivalcev v Združenih državah Severne Amerike. Občina preskrbuje vse in ljudje izpolnujejo brez ugovora, kar je treba za javni red. Nikdar ne pride do nobenega nemira. — Ljubitelji izredne snažnosti naj pojdejo v holandsko mesto B r o c k, ki je od nekdanj znano kot najčistejše mesto na svetu. Tam tako skrbe za snažnost, da do najnovejšega časa še konji niso smeli voziti po mestu. Vsako nesnažnost takoj odpravijo. — Prijatelji ženske samostalnosti imajo krasno življenje v B e a t t y j u, mestu države Kauzas. Najvažnejše javne službe opravljajo tam ženske; tudi večina policajev je tam ženskih. — Le žal, da se vse te prednosti ne dobe nikjer združene na enem kraju: To bi bila prava obljubljena dežela!

Najnovejše vrste služba je pač služba Feliksa Chancela v Parizu. Mož ima na Montmartre posebno sobico, v kateri čaka «naročil». Ta naročila mu dajo gostilničarji, ki pokličejo Chancela, kadar je kak gost presiten in ga je treba vreči na cesto. In Chancel pride ter elegantno postavi sitnega gosta na cesto. Za to dobi od gostilničarja primerno plačilo. Chancel je gostilničarjem vedno na razpolago in namestu, da bi gostilničarji proti gostom klicali na pomoč policaje, pokličejo raje

Chancela, ki stvar »lepše« opravi. Ta naj-novejši »poklic« seve ne bo mogel preživeti mnogo ljudij, ker en tak mož za metanje sitnih gostov iz gostiln zadošča za cel mestni okraj.

Smrti niso mogli pričakati. V Svindernu v iztočni Prusiji je obolela neka starka. Vsak dan so sorodniki čakali njene smrti. Da jih smrt ne najde nepripravljenih, naročili so za starko mrtvaško krsto, katero so postavili v kuhinjo. Ko je drugi dan starka še živela, prinesli so krsto v sobo, v kateri je ležala bolna starka. Nežni mož starke rekel je bolnici, da jo bodo položili živo v krsto, ker z živo pri tem ne bo toliko sitnosti, kakor z mrtvim truplom. Starka se je morala udati v svojo usodo. Položili so jo v krsto, a — umrla ni. Zdravje se ji je vrnilo in sedaj že zopet hodi. Kaj bo sedaj z mrtvaško krsto, katero so sorodniki tako hiteli kupiti, se ne ve.

Trojno presenečenje. Neka priletna gospa na Dunaju je dobila te dni dopisnico, na kateri je bil pod besedami: »Pridi takoj, nekaj strašnega se je zgodilo«, podpisan njen zet, ki je stanoval v tretjem dunajskem okraju. Gospa je vsa preplašena hitela na zetov dom, ker je domnevala, da se je zgodila nesreča, a ko je prišla k zet, videla je zeta in njegovo ženo pri najboljšem zdravju. Sedaj so se vsi trije odpeljali na dom osleparjene gospe. Tu jih je čakalo še le presenečenje. Vrata so bila ulomljena, stanovanje oropano. Lopovi so pisali gospej zgoraj omenjeno dopisnico, da so imeli proste roke za rop. Bilo bi pač želeli, da gospa doživi še eno presenečenje, da namreč dobi nazaj pokradene stvari.

Zapuščina skopuha. V Odesi je umrl milijonar S. I. Ralli. Pokojni je bil velik skopuh. Nikdar ni storil nič dobrega. Jedinu to je znano o njem, da je ustanovil bolnišnico za — pse. Skopuh pa je bil tudi nasproti samemu sebi; živel je kakor kak siromak. Pred smrtjo je pozval k sebi svoje sorodnike in jim rekel: »Vi ste vsikdar mislili, da sem bogat, ali razočarani boste. Jaz nimam ničesar razun — dolgov. Na to je izdahnul. Sodna komisija, ki je sestavila inventar zapuščine, je izračunila, da znaša ista 100 milijonov, ki so bili shranjeni v raznih angleških bankah. Sedaj so sorodniki kar iz sebe od radosti, kakor so bili prej potrti, ko jim je Ralli zatrjeval, da je siromak.

Srdit sovražnik žensk je nedavno umrl na Dunaju. V njegovi zapuščini so našli kupček pisem s pridejanim listkom: »Poskusi mojih prijateljev vpreči me v zakonski jarem.« Na drugem listku stoji te-le besede: »62 pisem žensk, ki bi me rade vzele v zakon in imajo vse skupaj 1.760.000 gl. premoženja.« V gostilni je ta mož sedel pri mizi, pri kateri ni sedela nobena ženska. Ako je šel v gledališče, kupil je vedno tri sedeže, da si je tako zagotovil, da ne bo sedel poleg kake dame. Po cesti je kadil smrdljivo pipo, da ni prišla nobena ženska preblizu njega. V oporoki je določil, da se poleg njega ne sme pokopati nobena ženska, zato je kupil tudi na pokopališču prostor za tri osebe ter določil, da se ga pokoplje v sredi, prostor na levi in desni pa mora prazen ostati.

Pustni ženin. »Bele gradove« je obetal dekletam v Budimpešti vojak stražmešter Julij Satan. Ni mu bilo dovolj, da

je nosil ime peklenškega poglavarja, hotel je imeti tudi njegovo zlobo in zvižajo. In dosegel je kmalu vse to. Iskal si je nevesto, a mesto ene našel jih je kar na tucate. Z vsemi je bil zaročen in vse so mu dajale denar, da si najme stanovanje, da si kupi pohištvo in druge take potrebne in nepotrebne stvari. A sam tudi ni hotel biti »praznega žepa«, kakor so navadno vojaki. Kazal je neki pisani dokument, po katerem je podedoval 6000 kron. Seveda je bil papir krivotvoren in tako tudi na njem pečat vojnega ministerstva. Naš Satan je živel kakor maček ob špehu. Ali neki dan je bilo vsega konec. Med tolikimi dekleti se je našla vendar ena pametna. Ko je videla, da noče lepi Julij spolniti nobene obljube, je začela sumiti in kmalo je spoznala, da leži onih 6000 kron v — glavi Satanovi. In res je bilo tako. Prijavila ga je na sodišču. A tam so našli, da ni nobenega Julija Satana, pač pa, da živi neki Julij Toth, [ki je spravi] mnogo lahkomišljenih deklet na led. Obsodili so ga v ječo in zdaj si tam obližuje dolge madžarske brke.

Podgane v Londonu. Neki okraji v Londonu, glavnem mestu Angleške, imajo te dni veliko nadlogo. Mestni svet je namreč sklenil, da se ima porušiti mnogo starih hiš v nekem delu mesta. V tem delu so imele podgane v podzemeljskih luknjah svoja velikanska gnjezda in ker so morale radi podiranja hiš pobegniti iz svojih dosedanjih bivališč, so podgane kar preplavile vse bližje ulice in udrle celo v hiše. V nekem velikem restavrantu so napravile ogromno škodo, pokvarile so vse perilo in vse pohištvo, pojedle vse, kar je bilo notri in prepodile seveda vse goste, tako, da je moral gospodar restavrant zapreti. Pred podganami ni več prav nič varno in jih nikakor ni mogoče prepoditi. Nekega večera so v dvorano restavracije zaprli psa one pasme, ki je izvrstna za lov miši in podgan, a naslednjega jutra so našli le ostanke psa v dotičnem prostoru; podgane so ga skoraj popolnoma pojedle.

Plin zadušil zaročenca. V Bruselju imel se je poročiti zemljemerec Servais z gospodično Corr, hčerko inženjerja Corr. Še tri dni je manjkalo do poroke. Tri dni pred poroko se poda zaročenec zvečer na najeto novo stanovanje, da se prepriča, jeli vse v redu. Ko je vse pregledal in našel vse v redu, sklenil je ostati čez noč tam ter spati v novem stanovanju. Drugi dan, bilo je to v nedeljo, pa je imel priti na obed k svoji zaročenki. Dolgo so ga pričakovali, a njega, ni bilo. Konečno ga je šel inženjer g. Corr iskat. Ko ga ni našel nikjer drugod, napotil se je k novemu stanovanju. Zvonil je tudi tu delj časa, a nikdo se ni oglasil. Zdaj pa se spleza na zid vrtno ograje ter gre od tod v stanovanje. Tu pa najde namenjenega zeta ležečega mrtvega na tleh. In kaj se je zgodilo? Ko je namreč Servais ogledoval stanovanje, je brzkone dregnil z dežnikom ob plinovo zaklopnico; vlegel se je v posteljo, a izpuhteli plin ga je zadušil.

Koliko časa človek vzdrži pod vodo? Doslej najdalej 5 minut 5 sekund. Toliko časa je namreč vzdržal pod vodo ameriški plavač Charles Cavill.

Cin blaznega. V Sofiji na Bolgarskem je zblazneli uradnik ministerstva Al. Panov posekal sto borovih drevesc. Ko so ga prijeli, je dejal, da je mislil, da so Turki.

Slepa ljubezen.

Hrvaški spisal Davorin Trstenjak. — Poslovenil Bož. Flegerič.

Grajsčakinja Rožička je bila sama po sebi jako dobra gospa. Poznala je lepo svetsko književnost, glasbo in druge umetnosti. Nagledala se je Rima in Pariza in vsega, kar je najlepše v Evropi, a zbog svoje prijaznosti in darežljivosti je bila na glasu. Ona je mnogo darovala, a nikoli ni prašala, kdo je tega vreden. Tako je često podpirala lenjake in ničvredneže. Ona ni razumela narodne: »Kdor je preveč dober, ni dober.« Rožička se je slepo pokoravala in vdajala čustvu, kakor pravijo, srcu, dočim za razum, tega najboljšega sodnika ni pitala. Mož ji je zgodaj umrl in ona je ostala tožna in pobita. Jedinu nada in tolažba ji je bila hčerka Beata. Nad njo je trepetala in jo ljubila z vso slepostjo. Kadar je mala samo zakašljala ali se namrgodila, mati je ustrašena skočila in jo ljubila pitaje brižno: »Zlato moje, kaj ti je? Si-li bolna? Zakaj nisi vesela? Kaj hočeš? Povej, dala ti bom, sladka moja Beata, vse kar hočeš!«

Tako je mala dobivala vse, kar je hotela in kar je samo mogla izmisliti, kar ji je trebalo in ne trebalo; pa tako so ji dragocene igrčke bile hitro zoperne, in ona jih je metala in lopala, da jih zameni z novimi. Čim je bila večja, tem tudi hujša, a konečno ne bilo ji ni to pravo, da se ji je vsaka željica takoj izpolnila. Tako je postala svojeglavna, kakor kak silnik, a mati njena robinja.

«Mati», zapove Beata, »prinesi mi babilo!«

«Tako, tako, zlato moje!»

«Nočem, nočem! Nego daj ti meni medveda, ki hodi!»

«Tako, zlato moje; ali kaj se srdiš?»

«Ali nočem jaz medveda, nego hajde, da se vozive na izprehod.»

Tako je brez kraja in konca Beata zapredavala. Mati jo da v šolo. Vrnivši se ona iz šole, reče materi osorno: »Jaz ne grem več v šolo! Učiteljica ima rajše druge, nego mene!«

Našla se je domača učiteljica, toda naskorem so jo odpravili. Pride druga, ali ona nje noče; noče ni tretje, ker Beata veli, da je grda, a noče ni četrte, ker je suha. Pride peta: dobra duša in živa potrpežljivost. Ona je učila tudi Beato glasovir. Kadar je trebalo udarjati s palcem, udarjala je ona s katerimkoli prstom, samo ni hotela kakor je trebalo. Učiteljica jo prosi, da sluša, toda Beata pokazuje mezinca prašajoč nagajivo, je-li to palec; pa tako pokazuje vse prste, samo noče vedeti za palec. Tako je mučila učiteljico po četrt ure. Kadar se je pripravila, da čita, odmah se je namrgodila govoreč:

«Sedaj bodeve pisali.»

«Pa dobro, pišive», pristala je učiteljica.

«Ali ne, bodeve baš računali!»

«Računajve!»

«Ali ne! Jaz nočem tako. Sedaj bom se malo igrala!»

«Slobodno!»

«Ali jaz se nočem igrati, nego greve na vrt!»

Mati ni vedela kaj z otrokom storiti. Hotela je, da ga naobrazi čim lepše, tudi mala ni hotela nikakor poslušati in učiti se. Odvede jo v Gradec v neki privatni zavod. Dobro je plačala, darovala in na-

grajevala, toda za dva meseca dovede ravnatelj sam Beato materi, da mu ne pokvari zavoda.

* * *

Beata doraste za možitev. Živela je v sijaju. Vse zaman: iz tega sijaja je predirala nevzgojena, nevesča in prosta duša. Gizdila se je in prezirala posebe odličnejši ženski svet.

Omoži se, loči se od moža in razsiplje imetje. Mati ji umrje od sramote in žalosti, a ona se veseli črne obleke.

Svet se v čudu vpraša: «Kako tako dobra mati more imeti tako zločesto hčer?»

Nekateri pa so govorili: «Poslušnost je prva klica pravnosti in dobri vzgoji. Mati je kriva vse nesreče, in ne drugo ni zaslužila. Koliko nesreče naredi opična liubezen!»

Toda najde se dober in umen človek, kateri tako-le presodi: «Mati ni kriva, ker ni imela moči, da premaga slepo ljubezen. Ni bila za to dovolj izgojena. To je škoda. Beata je dete svojih dveh vzgojnih prilik. Ne ena ni sama temu kriva. Ali stoji pisano v zakoniku božje prirode: Kar se ne more prilagoditi napredku in popolnosti, prepada, a na njegovo mesto pride bolje. Mnogi so se že davno izgubili na tem potu, nekateri se gube danes, a bolji napredujejo. Vsako bolje je neprijatelj dobremu. Drevo, katero ne rodi sada, seka se in vrže v ogenj. Najbolje zrno tudi orač pušča za seme. To je nerazrušljiv in pravičen zakon. Da ga samo čim bolje spozna naša mladina, naš narod, pa da iz tuje in svoje nesreče črpa nauk za svojo srečo, in da mu je vedno na umu in v delu ona krasna Jezusova beseda: «Bodite popolni, kakor je popoln moj oče v nebesih.»

Meni zadošča ta poslednja osodba. Nič ni brez vzroka. Tako je in tako je moralo biti.

Skrivnost.

Hrvaški spisal Davorin Trstenjak. — Poslovenil Bož. Flegerič.

Bil je dober in umen človek, ki je imel dvoje otrok, Mirka in Zoro. To sta bila res mila in dobra otroka. Spominjam se njiju vedno prijetno. Učila sta se, da se bolje ne more, vedla se, in bila uredna, da je milina; a zlagala se kakor dva bela goloba. Iz oči se jima je čitalo, kako ljubita svoje roditelje in znance. Kadarkoli sem ju srečal, kresile so se jima oči od radosti in miline, a res tudi meni je bilo milo. Ali so ju dobri roditelji tudi odgajali z vso brigo, z vso ljubeznijo in z vso roditeljsko strastjo. Tako otroka nista ni vedela, kaj se reče: «Nočem», kadar se jima je kaj zapovedalo. Konečno ni se jima ni zapovedalo, ker sta se bila že tako naučila slušati, streči in svoje delati, da jima je vse to bila druga navada. Toda ropske pokornosti ni bilo.

Oče je često prihajal k meni v šolo, da me praša, kako mu otroka napreduje, kako se vedeta, a bila sta vedno najboljša; jaz ni boljših otrok nisem nikoli v šoli imel. Kadar sem mu bil tako odgovoril, pridejal je on ves srečen: «Drugo jima tako ne morem pripraviti in ostaviti, nego dobro vzgojo — jaz sem mal činovnik — a mislim, da je to najlepša in najbogatejša dedina.»

Malo sva se družila, potlej sva se ločila, ne si nikoli dopisovala, ali jaz sem

te ljudi vedno spoštoval in se jih rad spominjal.

* * *

To je bilo pred šestnajstimi leti. Nisem že ni vedel, kje je Zora in njeni roditelji, ko dobim pismo od Zore, ki mi piše, da se mož in me prosi, da ji kumujem (da ji bom starešina). To mi je bilo zelo milo, toda največ zbog tega, ker vidim, kako ona ceni dobre nauke, dobre svete, dobro vzgojo, in ker vem, da bo nje zakon srečen, a da bodo tudi njena deca pridna in srečna.

Odidem. Mene je pričakala Zora kakor očeta. Rekla mi je, da so ji bili najlepši dnevi v šoli. Jaz ji rečem: Krepostni in umni duši, čim bolj spozna svet, tem bolj ji prideje srečnejši dnevi. Raj je v bodočnosti.

Sli smo v cerkev. Vse se zvršilo tiho in povsem čedno. Bilo nas je malo, toda vse zadaheno s tiho srečo. To je bil srečen trenutek, toda ni v zunajščini, nego v naših dušah. Njen mož mi zelo ugaja. Ne ni mogoče, da bi taka deklica vzela suplega človeka.

Spremili smo zakonca v njuno stanovanje: samo roditelji, brat Mirko in jaz. Pred ločitvijo reče mati Zori: «Dete moje, ostani z Bogom in bodi srečna! Ne zameri, prišel je čas, da ti povem, da ti nisi najina hči.» — Zora ostrmi. — «Ti si hči moje pokojne sestre. Imela si pol leta, kadar si ostala brez roditeljev. Jaz sem nadajala tebe in Mirka. Midva sva te pohčerala, a sedaj treba, da to opravičiva. Ni vse modro in dobro, kar otroci hočejo od roditeljev in stariših, pa jim je treba marsikaj prikračevati; otroci morajo se tudi siliti na ono, kar jim ni drago, ako hočemo, da bodo srečni in pridni; a več tudi zama, da se deca morajo časih tudi kaznovati. Toda tuja roka je vedno težja od materine. Da ti ne bo vse to pretežko, da ne misliš, da te kaznim, ker ti nisem mati, a da ti nadomestim mater in ti ne razžalostim srečne mladosti, storila sem tako, a mati ti ostanem do veka.»

Zora pade pomateri okoli vrata. S solzami smo blagoslovili ta večni zakon. In odišli smo zadovoljni vsak po svojem poslu.

Besedne zastavice:

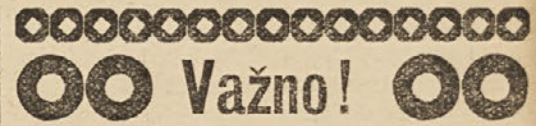
Priobčil F. St.

1	2	3	9	rodbinsko ime,
2	5	7	9	nevarna žival,
3	6	3	4	predstojnik v samostanu
4	3	1	4	rodbinsko ime,
5	1	3	4	rastlina,
6	5	7	9	večja četa vojakov,
7	2	5	2	mesto v Galiciji,
8	1	4	3	del glave,
9	5	7	5	del voza.

Ako čitaš prvo vrsto navzdol, dobiš ime slovenskega kneza. — Rešitev zastavice in imena prvih treh rešilcev, ki se nam javijo, prinese prihodnji «Naš Dom».

1	2	3	4	5	6	7	—	—	—
2	3	8	1	2	3		žensko ime, rop. žival.		
3	6	3	2	7			ptič.		
4	2	1	2				kraj na Štajerskem,		
5	6	4					rastlina,		
6	1						prst,		
7							soglasnik.		

Prva vrsta da ime znanega slovenskega pisatelja.

Ceravno se je moka že pred enim mesecem podražila, zamorem še vendar prodajati vsled ugodnega nakupa

najboljšo ogrsko pšenično moko 1 kg po 14 kr., ako se vzame cela vreča, pride 1 kg na 13½ kr.;

dobro in sladko moko za kruh 1 kg od 8 kr. naprej; 26 10—9

dobro moko za svinje, 1 kg po 5 in 6 kr.;

kavo, jako lepo, nebarvano ¼ kg 25 kr.;

petrolej 1 liter 16 kr., 5 litrov 75 kr.;

sladkor v gruči 1 kg 44 kr.;

milo „Schicht“ 1 komad 15 kr.;

sveče, 6 ali 8 v zavoju samo 38 kr.;

rozine, suhe jagode, cibebe, suhe slive in hruške, zelo lepe in jako po ceni.

Drože (germ) eden zavitek samo 28 kr.

Prodajam tudi veliko bolj po ceni kakor drugod

pisrke in ponve iz pločevine.

V spomladi bodem prodajal popolnoma sveža semena od svetovno znane tvrčke „Mautner“.

V obilna naročila se priporoča

J. Sirk prej Holasek v Mariboru.

Glavni trg — rotovž.

Kupujem tudi žol, orehe in oves po najboljših cenah.

Slovenska delavnica Konrad Skaza

St. Ulrich—Gröden Tirol

se priporoča 28 12—7

za izdelovanje vseh cerkvenih umetnih del n. p. svetnikov, križev, altarejev, prižnic, križevih potov itd.

Fotografije, načrti, spričevala na zahtevanje!

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru,
Tegetthoff-ova ulica 21

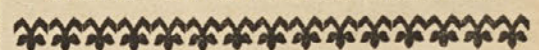
priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platna in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka.

18 26—21

Slovensci!

Spominjajte se ob vsaki priliki
družbe sv. Cirila in Metoda!

Za izdelovanje

diplom

za častne občane

po primerno nizki ceni

se priporoča

Tiskarna sv. Cirila

v Mariboru.